Vochov

Kraj: Plzeňský
Okres: Plzeň-sever
Správní obvod: Nýřany
GPS souřadnice: 49.756975N, 13.278601E
Nadmořská výška: 351 m n. m.
První pís. zmínka: 1318 (706 let)
Počet obyvatel: 1 532
PSČ: 330 23
Adresa URL: www.obec-vochov.cz

Historie obce Vochov

Úvodem je nutné zdůraznit, že není v silách historie zjistit, kdy a jak vesnice Vochov vznikla. Písemné prameny do tak dávných dob nesahají a tak jsme v této otázce odkázáni na prameny hmotné, tedy na archeologii a na obecné osvětlení slovanské kolonizace krajiny z per historiků. Je prokázáno, že ústně předávaná tradice u nás nesahá před husitské války a tak je možné konstatovat, že různá vyprávění o vzniku Vochova jsou s myšlenkami vzniklými nejspíše až v tomto století. Ústí Vochovského potoka do nivy řeky Mže bylo hojně osídleno již v různých obdobích pravěku, jak to dokládají četné archeologické nálezy, které jsou ovšem známé i z vyšších míst vochovského katastru. Slované, kteří přišli do Plzeňské kotliny někdy v 8. století, využili zde k osídlení místo, kde se spád strání spadajících k potoku zmírňuje a údolí se otevírá do úrodné říční nivy. Typická slovanská keramika, zdobená hřebenovanou vlnovkou, byla nalezena u Trubeckého rybníka hned za železničním viaduktem. Zde tedy stávala ve střední době hradištní (v letech 800 - 950) raně středověká osada, sestávající z obytných zemnic či polozemnic a lehkých hospodářských objektů, tvořících různé shluky. tak nějak vypadal Vochov asi až do konce 12. století. V následujícím věku, kdy probíhala tzv. zemědělská revoluce a kdy byly nově vysazovány a rozměřovány vsi a jejich pozemky podle zákupního práva, získala nejspíše i vesnice Vochov půdorys, který pak s malými změnami podržela vlastně až do dnešních dob - usedlosti byly seskupeny okolo trojúhelníkové návsi na levobřežní stráni potoka v těsném sousedství staré osady. Osídlena i protilehlá pravobřežní stráň, jak dokládají nálezy střepů z čp. 8 "u Houdků". Zdá se, že Vochovem byla nazývána již původní slovanská osada, i když náhodné nálezy slovanské a středověké keramiky zatím nedovolují hovořit o kontinuitě osídlení údolí Vochovského potoka a tedy o stáří jména Vochov. Lokalita tohoto jména je v Čechách jen jedna, stejnojmenná ves leží až v Dolní Lužici v dnešním Německu, která bývala slovenským územím. Místní jméno Vochov vzniklo z výrazu Vochův /staročesky Vochuov/ dvůr či majetek. Osobní jméno Voch bylo staročeskou zkratkou jmen začínajících na Vo-, jako například Vojtěch, Vojslav, Volimír a podobně.Na nynějším vochovském katastru, jak ukážeme dále, existovala ve středověku také vesnice jménem Sedlec, která v průběhu věků částečně zpustla a její jméno zaniklo. Sedlec se rozkládal na pravobřežní stráni horního toku Vochovského potoka, v místech méně vhodných pro tehdejší zemědělství, než která zaujímal Vochov. Z toho lze soudit, že vesnice Sedlec vznikla později než Vochov, snad někdy ve 12. či 13. století v období tzv. vnitřní kolonizace, kdy se přirozeným přírůstkem obyvatelstva zhušťovala síť osídlení. Její jméno je odvozeno z výrazu sídlo, staročesky sedlo, jehož význam osvětluje staroslovanský, dodnes v Rusku užívaný název "selo" pro vesnici. Sedlec tedy znamenalo osídlené místo, vesnici,a jako místní jméno je v Čechách hojně rozšířen. Daleko barvitěji nám

historii Vochova (a Sedlce) přibližují písemné prameny, zpočátku kusé a mezerovité, postupem doby stále podrobnější a konkrétnější. První písemná zpráva, v níž se byť nepřímo setkáváme s Vochovem, se dochovala z roku 1318. Tehdy žaloval Bohuslav z Vejprnic u pražského soudu na Miroslava z Vochova, že oblehl vejprnickou tvrz. Jde o osamělou zmínku, neznámé příčiny ani výsledek sporu. Je však nesporné, že Miroslav z Vochova byl příslušníkem nižší šlechty, stavu zemanů či vladyků, a nejstarším známým obyvatelem Vochova. Někteří jeho potomci později přijali za rodové jméno zkratku Miroš, vzniklou z osobního jména Miroslav. Další informaci o Vochově máme pak až z roku 1379. Z té doby se dochoval berní rejstřík Plzeňského kraje, vlastně jakési poznámky jednoho z berních úředníků, značně zkratkovité a neúplné. Z nich se dozvídáme, že Vochov byl majetkově rozdělen na tři díly. Jakýsi Sezema platil za svého blíže neurčeného dílu Vochova daň více než dvě hřivny stříbra. Pavel a Martin měli ve Vochově po svobodném popluží. V tomto prameni je také nejspíše první písemná zmínka o Sedlci; vsí jménem Sedlec bylo na Plzeňsku několik a Sedlce u Vochova se asi týká zpráva, která říká: Sedlec, ves sirotků. Platí tři hřivny. Z informací berního rejstříku můžeme usoudit, že poddanské usedlosti ve Vochově patřily Sezemovi, který však zřejmě ve vsi nežil. Podobně nežili ve vsi ani majitelé Sedlec. Naopak Pavel a Martin měli ve Vochově po poplužním dvoře a mohli zde bydlet. Zda byli Sezema, Pavel a Martin jednoho rodu, nelze z kusých zpráv zjistit.Brzy po roce 1379 se velká část Vochova dostala do majetku Heřmana z Nečtin, pána na hradě Bubnu. V roce 1384 totiž Heřman zapsal věno své manželce Anně z Roupova mimo jiné také na svých dědinách ve Vochově - na dvoru poplužním a na 12 dvorech poddanských. Jakým způsobem Heřman tento majetek získal, není známo. Jde zjevně o majetek předtím Sezemův (poddanské dvory) a jednoho z vochovských vladyků (poplužní dvůr). Po jednom z nich, po Pavlovi nebo Martinovi, zdědil část majetku Jaroslav z Plevného Újezda (Plevný Újezd či Plevník, Plevnice, zaniklá ves u Úlic), který roku 1407 své dědictví ve Vochově, tedy svůj díl poplužního dvora a polnostmi, s loukou Okrouhlicí a s mlyništěm, prodal Štěpánovi z Vochova. Štěpán z Vochova, který rok předtím prodal louku ležící pod Vochovem faráři z Jezné, tak opět majetkově sjednotil druhý vochovský poplužní dvůr. Zdá se, že Pavel nebo Martin odkázali tento dvůr svým potomkům, z nichž Jaroslav již nežil ve Vochově a podle tehdejšího zvyku přijal přídomek podle místa, kam se odstěhoval. Štěpán zůstal na rodovém majetku a Jaroslava vlastně vyplatil. Jiná větev vochovských vladyků se patrně po odprodání svého majetku ve Vochově ke hradu Bubnu odstěhovala na jih a žila na tvrzi jménem Dvorec ve vsi Slaníku u Strakonic. Roku 1414 se v souvislosti se Slaníkem připomíná Miroš z Vochova a jeho manželka Machna ze Dvorce. Miroš z Vochova je zde připomínán také roku 1430. Byl ve službách Václava z Michalovic na Strakonicích, nejvyššího převora řádu johaniszů; roku 1444 Miroš z Vochova převorovým jménem prosil písecké měšťany za odpuštění spáchaných křivd. Roku 1446 je nazýván Mirošem z Vochova a ze Dvorce a v roce 1459 byl purkrabím strakonického hradu. Blíže neurčený Miroš se účastnil v letech 1465 - 1467 spolu s dalšími pány a vladyky poselství Jiřího z Poděbrad k předním královským dvorům v Evropě. Zdá se, že šlo o Miroše z Vochova. Roku 1476 povolil panovník manželce Miroše z Vochova Markétě stavbu nové tvrze ve Slaníku a po Markétině smrti okolo roku 1500 prodal Miroš "zámek Slaník" ke strakonickému panství. Když zemřel, daroval panovník všechny svršky a nábytek, který po něm na Slaníku zůstal, roku 1505 převorství ve Strakonicích. Z toho vyplývá, že Miroš zemřel bez potomků. V kostele ve Strakonicích se dochoval jeho náhrobní kámen, kde je nazýván plným jménem: Jan Miroš z Vochova. Špatně čitelný rok úmrtí byl interpretován jako 1523, 1533, nebo 1543. Podle historických souvislostí šlo o rok 1505/ popřípadě 1503/. Náhrobník nám dochoval podobu erbu vochovských vladyků - na štítě i v klenotu měli jako erbovní znamení kruh, znázorňující nejspíše

věnec. Na Strakonicku žily tedy nejméně dvě generace vochovských vladyků Mirošů. Jeden z nich stále ještě vlastnil určitý majetek na Plzeňsku, neboť v roce 1481 zastavil kladrubský klášter Rakůsům ze Stachova kozolupskou nápravu, zřízenou "na tom dvoře kterýž jsú koupili od nebožce Miroše". Už v následujícím roce Rakůsové postoupili nápravu v Kozolupech plzeňskému Měšťanu Mikuláši Urlejchovi.Vraťme se však k Vochovu. Před polovinou 15. století započal dlouhodobý spor o bubenské panství. Syn Heřmana z Nečtin Ivan po sobě zanechal vdovu Jitku z Hrádku a nezletilou dceru Jitku z Nečtin. Ivana přežila jeho matka Anna z Roupova, bubenské panství spravovali poručníci. V roce 1448 přenechala Jitka z Nečtin panství své matce; bylo tvořeno pěti celými vesnicemi a poddanskými dvory v Sedlici, tedy částí Sedlec. Jak se část Sedlce dostala k Bubnu, není známo. Vochov nebyl součástí panství, ale součástí věna Anny z Roupova. Po smrti Anny daroval panovník roku 1454 její věno Jitce z Hrádku a bratrům Janovi mladšímu a Mikulášovi z Gutštejna za služby které mu prokazovali daroval hrad Buben a panstvím, k němuž připojil jako odúmrť Hrzkův dvůr ve Vochově a část Sedlce po zemřelém knězi Konstantinovi (zde je možné poznamenat, že jakýsi Hrzek měl roku 1379 svobodné popluží, dvě čtvrti a mlýn na řece v Kozolupech). Proti připojení Hrzkova dvora k Bubnu protestoval jménem své manželky Kateřiny Václav z Vochova, neboť Kateřina měla zdědit dvůr po Hrzkovi právem posloupnosti. Dvůr byl skutečně roku 1455 Kateřině přiřčen a navrácen. Ze sporu se dále dozvídáme, že v Sedlci měl majetek ještě Konstantinův bratr Bártl Vrksa z Dobřan (dva poddanské dvory osedlé a 4 pusté). Bratři zdědili majetek v Sedlci po otci Jakešovi řečenému Radšický a v jejich rodu byl více než 50 let. V roce 1455 byl bratrům z Gutštejna soudně přiřčen majetek v Sedlci po knězi Konstantinovi (poddanské dvory na nichž sedí Matěj řeč. Chochol, Jan řeč. Kaván a Vaněk a též jeden a půl pusté země). Téhož roku prodal Gutštejnům svůj díl Sedlce Bártl Vrksa a tak byl celý Sedlec sjednocen a držen nadále k Bubnu. Ve sporu je Sedlec nazýván Sedlcem u Vochova. Jitka z Hrádku ujala věno po Anně z Roupova roku 1456. Ve Vochově se jednalo o poplužní dvůr a o poddanské dvory na nichž seděli Jan řeč. Butovec, Bartouš, Vavřinec řeč. Pavelka, Jakub krčmář, Havel, Matěj řeč. Zajíc a Jan Kotlík. Poddanských dvorů bylo jen sedm, ale věno Anny z Roupova v roce 1384 obsahovalo dvorů dvanáct. Tento rozpor nedovedeme vysvětlit. Bratři z Gutštejna byli už roku 1456 nuceni postoupit hrad Buben s panstvím Janovi z Volfštejna, jehož prostřednictvím se bubenské panství opět dostalo Jitce do Nečtin, která nejspíše získala po smrti své matky její věno ve Vochově. Potom se na Bubnu často střídali majitelé, ale o Vochově a Sedlci se dostupné prameny nezmiňují. V roce 1482 byl majetek zemřelého Racka z Mrtníka ve vsí Kozolupech, Vochově a Malíkovicích (zaniklá ves u Všerub) vyhlášen královskou odúmrtí. Nevíme co jeho majetek ve Vochově obsahoval, nevíme jak jej získal a nevíme, komu jej panovník daroval. Je možné, že šlo o Hrzkův a pak Kateřinin dvůr a pak že jej získala rodina Urlejchů z Plzně. Když roku 1492 zemřela vdova po Mikulášovi Urlejchovi, byli u ní zadluženi Vrňaus poplužník v Ochově, Sadník z Ochova, Chlupáček z Ochova, Klech v Sedlci a Janek v Sedlci (jméno Vochova bylo komoleno a jak ukážeme ustálilo se pak na dlouhý čas ve tvaru Bochov). Šimon Urlejch někdy okolo roku 1524 prodal dvůr ve Vochově spolu s tvrzí a krčmou Purkartovi Točníkovi z Křimic. Roku 1548 se již součást křimického panství připomíná "tvrz na Vochově všecka zlá, jejíž střechy jsou ztrhány a podlahy shnilé". V první polovině 16. století je tedy poprvé doslovně ve Vochově připomínána tvrz. Z jejího stavu je patrné, že již delší dobu nebyla obývána. Urlejchové zde zřejmě nežili a hospodařili na poplužním dvoře prostřednictvím správce (viz poplužník Vrňaus). Podobně ani křimická vrchnost neměla na starém panském sídle žádný zájem a nechala vochovskou tvrz napospas živlům. Poslední zprávy o příslušnících rodu vochovských vladyků jsou z počátku 16. století, kdy žil v Plzni humanistický literát Václav z Vochova a kdy (roku 1509)

koupil město Plzeň svobodný dvůr v Doubravce s dvěma pustými poddanskými dvory od Magdalény z Vochova a jejích sester Kateřiny, Doroty a Johany. Zdá se, že Vochov a Sedlec se neznámo kdy a jak (mimo již zmíněného dvoru, tvrz a krčmy které připadly ke Křimicím) dostaly od bubenského panství k Malesicím, neboť když Anna Šafránková z Poutnova v roce 1503 odkázala svůj majetek bratrům Štěpánovi, Jiříkovi a Benešovi z Poutnova (malesické, smedčické a jiné zboží), odkázala zároveň určitou sumu klášteru ve Stříbře, kterou pojistila na své vsi Vochově. V této závěti se také naposledy mluví o polopusté vsi Sedlci jako o součásti malesického statku. Ještě je nutné připomenout, že když v roce 1509 po dalším prohraném sporu přišel Jan z Gutštejna o hrad Bělou (dnes Dolní Bělá), je ve výčtu bělského příslušenství jmenován také pustý dvůr Vochov. Pustý dvůr Vochov byl prodáván s Bělou také roku 1512 (podle jedné neověřené zprávy byl držen k Bělé až do roku 1651). Zdá se, že jde o poplužní dvůr patřící spolu se vsí dříve k Bubnu. Od bubenského panství byla ves nejspíše koupena k Malesicím a dvůr ke Bělé. Jeho označení za pustý ukazuje na neutěšenou hospodářskou situaci po poděbradských válkách. Jen jako zajímavost je možné uvést, že roku 1520 dlužili plzeňskému krejčímu Vondráčkovi Říha na Bochově za ručnici a Martin z Bochova za stůl a za oves. Když se roku 1550 dědicové (a jejich potomci) po Anně Šafránkové z Poutnova dělili o majetek, který dosud drželi společně, obdržel Bedřich Malesický z Poutnova na Smědčicích za díl Smědčice, Střapole, Kříže a pusté vsi Sedlec a Újezd (v tomto případě jde o tehdy pustou ves Sedlec u Smědčic, obnovenou později pod jménem Sedlecko). K Bedřichovu dílu bylypřidány ještě dva poddanské dvory v " Bochově ", a to dvory Macha rychtáře a Květoňky. Díl Jiříka Malesického z Poutnova byl tvořen tehdy pustým Červeným Hrádkem (pustá tvrz, pusté poplužní), vsí Chotíkovem, poddanými v Bukovci, poplužím v " Bochově " s dědinami a lukami a vsí Bochovem, tedy poddanskými dvory, na nichž seděli Matouš (na Hasseneho), Šimon (na Říhově), Tůma Němčovic (na Hanzlově), Matěj Soukup a Michal Hůreckej (na Ješovským). Ve Vochově tedy patřilo k Červenému Hrádku pět poddaných; jména v závorkách jsou tzv. jména po chalupě, tedy jména dřívějších usedlíků. Domníváme se, že pustý dvůr byl od vzdálené Bělé přikoupen k Malesicím, obnoven a nyní s větší částí vsi dán za díl Jiříkovi Malesickému. Ke třetímu (malesickému) dílu Oldřicha Malesického z Poutnova nepřipadlo z Vochova nic. V polovině 16. století tedy tedy jeden poplužní dvůr patřil spolu s pustou tvrzí a s krčmou ke Křimicím, druhý poplužní dvůr a sedm poddanských usedlostí vlastnili Jiřík a bedřich Malesičtí. Vrchnost v té době zřejmě ve Vochově nebydlela. Ale již roku 1565 je v Touškově připomínán pan Vilém Podmokelský z Prostiboře jako svědek a hned následujícího roku je nazýván urozeným panem Vilémem Podmokelským z Podmokel a na Vochově. Podle berního rejstříku z roku 1603 platil Vilém starší Podmokelský z Prostiboře a na Vochově daň z 16 poddaných, tří mlýnských kol, ze tří komínů a z ovčáckého mistra a pacholka. Zdá se, že Podmokelští koupili brzy po roce 1550 od bratrů Malesických jejich díly Vochova (Vochov byl od Červeného Hrádku a od Smědčic dosti vzdálen). Když Bedřich Malesický okolo roku 1581 zemřel, prodali jeho dědici smědčický statek městu Plzni. Byl tvořen jen Smědčicemi, Střapolí a pustým Sedleckem. Dcera Jiříka Malesického Barbora provdaná Štampachová na Malesicích platila roku 1603 daně z 60 poddaných, 5 mlýnských kol atd. Jsou-li naše úvahy správné, pak byl na počátku 17. století Vochov samostatným statkem Podmokelských, sídlících na jednom z poplužních dvorů (zřejmě na dvoře který opravili Malesičtí, neboť druhý dvůr s pustou tvrzí a krčmou by měl stále patřit ke Křimicím), jehož obytnou část si upravili pro své bydlení. Podle počtu poddaných lze soudit, že Podmokelští majetkově spojili s Vochovem Sedlec. Možná jej koupili od bratrů Malesických ještě předtím, než se Malesičtí roku 1550 dělili. A ještě jedna zajímavost: roku 1597 dlužil jeden z

touškovských sousedů 19 kop míšenských grošů Janu Soukupovi do vsi Vochova. Po roce 1603 byl malesický statek opět rozdělen na malesickou a na červenohrádeckou část. Malesice připadly vnučce Jiříka Malesického Polyxeně a Barboře Štampachové zůstal Červený Hrádek. Okolo roku 1606 Podmokelští prodali statek Vochov; stalo se tak asi roku 1608, kdy Jiřík Podmokelský z Prostiboře (Vilému syn?) koupil dům v Touškově. Jak vidíme z dalšího dochovaného berního rejstříku z roku 1615, Vochov koupila Barbora Štampachová. Tehdy totiž platila Polyxena na Malesicích z 35 lidí, zatímco Barbora na Vochově a Červeném Hrádku odváděla daň z 21 lidí osedlých, ze dvou mlýnských kol, z ovčáckých mistrů a pacholků. Jak vyplývá z jejího titulu, dávala přednost Vochovu před Červeným Hrádkem a bydlela zřejmě v sídle předtím Prostibořských. Po Barboře dědily dcery Anna (vdaná Prölhoferová) a Rozina. Roku 1638 Anna odkoupila od Roziny její díl dědictví a roku 1641 odprodala Červený Hrádek. Hodně údajů poskytuje berní rula, první soupis všech poddaných v Čechách,zachycující stav po třicetileté válce. Vizitační komise byla ve Vochově 19 února roku 1655.K panství Křimice, patřící tehdy Barboře Eusebii, kněžně z Brandenburku roz. hraběnce z Martinic, náleželi ve Vochově: sedlák Matěj Javor-- (podle soupisu poddaných dle víry z r. 1651 mu bylo 35 let, jeho manželce Dorotě 33 let), sedlák Henrich Hauer, sedlák Jiljí Jakub, pustá usedlost zemřelého sedláka Štěpána Hallase (od níž část pozemků užíval pozůstalý sirotek a část vrchnost) a chalupník Šimon Synisser (tomu bylo r. 1651 35 let, jako jeho ženě Dorotě. V seznamu dle víry je uveden ještě Gilek Mach 50 let a jeho manželka Marina, 40 let. Seznam není úplný). K samostatnému statku Vochov Anny Prölhoferové náleželi sedláci Jiřík Soukup, Václav Hureček, Jan Nimčík, Bartoloměj Soukup, Jan Mach, Matěj Bojman a pustá usedlost sedláka Matěje Prokopa, jehož pozemky užívala vrchnost. Ke statku Vochov příslušel ještě ovčácký mistr s pacholkem. Poddaní z obou částí Vochova měli značnou tažnou sílu - 29 potahů; nejvíce potahů, pět, měl Jiřík Soukup. V obou částech vsi chovali poddaní celkem 17 krav, 47 jalovic, 103 ovce a 53 prasata. Ke křimické části patřilo 139 strychů (cca 40 ha), k vochovskému statku 242 strychy (cca 70 ha) obhospodařovaných poddanými. Celkem zde tedy bylo asi 110 hektarů rustikální půdy z nichž část poddaní osívali na zimu, část na jaře a část nechávali ležet ladem. Ostatní pozemky obdělávala vrchnost ve vlastní režii z panských dvorů. Tyto tzv. dominikální pozemky však berní rula nezachycuje, neboť byli od daní osvobozeny. Vidíme, že ke křimické části, která původně obsahovala jen dvůr, tvrz a krčmu, patřili již i poddaní. Snad jde o poddanské usedlosti v bývalém Sedlci, přikoupené od vochovského statku.Anna Prölhoferová (Prüllenhoferová), rozená Kagerová ze Štampachu, vdova po Jindřichovi Prölhoferovi z Purgersdorfu, někdy později snad prodala statek Vochov vladykům Bohušům z Otěšic. "Pan Bohuš" je v touškovských městských knihách poprvé připomínán roku 1662. Roku 1665 byli touškovští vysláni pro ryby k panu Bohušovi; ryby byly určeny do kuchyně jejich vrchnosti, opata kladrubského. V témže roce žádal pan Bohuš touškovské, aby mu pomohli přivézt dříví na stavení stodoly.Touškovští mu odpověděli, že mají dost své práce a že on jejich obci "nemnoho kvůli učinil". V roce 1666 zakročili krajští hejtmané proti jednomu z touškovských radních, který byl pro pomluvu urozeného a statečného rytíře pana Václava Samuela Bohuše z Otěšic "opatřen arestem" (tehdy se také jednalo o zbudování "stezky přes vodu pro lepší pohodlí" u Červeného mlýna. Touškovská vrchnost měla dát dříví, obec povozy a křimický hejtman měl zaplatit tesařům). Spor o pomluvu trval ještě roku 1667 a téhož roku žádala jedna touškovská spoluměšťanka tamní radní, aby napsali o dluh poddaného přímluvné psaní "panu Bohušovi na Bochovo". Tady se konečně dozvídáme, kde pan Bohuš sídlil. Potvrzuje to také stížnost jednoho touškovského souseda z roku 1669. Stěžoval si radním, že naň bez příčiny na silnici neb svobodné cestě praeceptor (tj. učitel, vychovatel) Bochovský "jak slovy dotklivými, tak i kordem útok učinil a při

ramenou dosti škodné bodl". Žádal o zastání a rada se uvolila "panu Bohušovi dopsat za dopomožení".Zdá se, že si vochovská vrchnost nežila nijak špatně, když si mohla dovolit domácího učitele. Roku 1676 koupila urozená paní Anna Barbora Bohušová, rozená Potlmoská(?), paní na Bochově, za 3 733 zlatých rýnských dva domy v Touškově; jeden z nich byl svobodným šenkem. Sumu však splácel Václav Samuel Bohuš z Otěšic, nejspíše její manžel. Václav Ssamuel je nazýván pánem na Vochově ještě roku 1699. Jeho synem byl pravděpodobně Václav Bohuš mladší, který měl roku 1687 v Touškově pronajaté určité dědiny.
Jeho manželkou byla patrně Efrosina Bohušová z Otěšic,rozená Moserová z Moseru, připomínaná v Touškově roku 1701. Rok poté je Václav Samuel zmiňován naposledy. Nejspíše od jeho dědiců, kteří již ve Vochově nebydleli, koupil v roce 1705 statek Vochov majitel křimického panství František Václav z Vrtby. Tak byl konečně celý Vochov (a bývalý Sedlec) navždy spojen pod jednou vrchností.Je možné se domnívat, že někdy po roce 1705 byly oba dosavadní panské dvory (křimický, kde bývala tvrz a středisko vochovského statku s obydlím vrchnosti) zrušeny a nahrazeny novým velkým dvorem, stojícím dodnes. Vrchnostenské sídlo nebylo ve Vochově již zapotřebí, protože nový majitel sídlil v Křimicích. Staré dvory byly malé, nevyhovovaly novým podmínkám a byly asi prodány poddaným. Nový dvůr byl logicky postaven na místě, odkud bylo nejblíže k vrchnostenským pozemkům, jejichž největší část asi pocházela z pozemků částečně zaniklého Sedlce. Je téměř jisté, že Sedlec stával v místech tzv. Horního Vochova, který tvořil samostatnou sídelní jednotku a byl s tzv. Dolním Vochovem stavebně propojen až po roce 1900. Na mapě stabilního katastru z roku 1839 je tato enkláva tvořena uskupením tří poddanských usedlostí (zbytek Sedlce), k nimž na východě přiléhá areál velkého vrchnostenského dvora s rozsáhlou zahradou. Lokalizaci Sedlce do těchto míst podporuje i pomístní jméno "Sedlecko" či "Na Sedlecku", označující pozemky vpravo od silnice do Tlučné za Horním Vochovem, které ještě znají někteří starousedlíci. Koncovky -cko a -sko označují v češtině určitou příslušnost; tyto pozemky tedy původně náležely k Sedlci. Uvedené pomístní jméno je tedy jedinou upomínkou na dávno zmizelé jméno vsi Sedlce u Vochova.Podle tzv. tereziánského katastru z poloviny 18. století bylo ve Vochově 18 hospodářů, 4 domy bez pozemků, panský dvůr, ovčín, hospoda a 5 rybníků. Podle mapy z roku 1839 stál ovčín v místech dnešního fotbalového hřiště; dlouhá a úzká budova ovčína měla rozměry 60 x 14 m.
Rybníky se jmenovaly: U silnice (dnes chovný rybník u státní silnice), proti proudu Vochovského potoka byl rybník Trubový (dnes polozaniklý), na něj těsně navazoval rybník Pod javorem (zaniklý při stavbě železničního náspu/, dále proti proudu potoka byl rybník Pod kovárnou (zasypaný v nedávné době). Rybník v Horním Vochově pod dvorem byl nazýván Pod Šneiderem. Největší z rybníků se rozkládal na jižním okraji vochovského katastru směrem k Vejprnicím a roku 1839 se jmenoval Bohušský. Odtud asi dodával "pan Bohuš" ryby touškovským (dnes téměř úplně zaniklý rybník v poloze "V remízu"). U tohoto rybníku byl také největší les vochovského katastru (cca 500 x 150 m), malý lesík byl na stráni spadající k cestě spojující Horní a Dolní Vochov, nejmenší lesík (cca 30 x 60 m) byl v polích asi uprostřed mezi státní silnicí a cestou k Novému dvoru v Kozolupech. Do Horního Vochova (Sedlce) se v 18. století soustředilo vrchnostenské podnikání. Byl zde dvůr, ovčín, dodnes stojící kontribuční sýpka a nad rybníkem podle tradice stála flusárna (výrobna drasla z dřevěného popela odevzdávaného poddanými; draslo se používalo např. při výrobě skla, mýdla apod.). Okolo roku 1740 působil na křimickém panství barokní sochař Lazar Widmann, z jehož ruky pochází sochy v Křimicích a Vejprnicích. Jeho dílem byla zřejmě i socha sv. Vojtěcha stávající donedávna u křižovatky polních cest za Horním Vochovem a možná i sochy zdobící bránu panského dvora (z nich existuje dnes již jen jedna, značně poškozená povětrnostními vlivy). Když v roce 1854 navštívil Karel Jaromír Erben Vochov jakožto poslední

českou vesnici západně od Plzně, zdobil vrata brány vochovského dvora stále ještě erb hrabat z Vrtby, přestože Vochov již od roku 1830 patřil Lobkovicům, kteří křimické panství po Vrtbech zdědili. V popisu Čech z roku 1788 se poprvé oficiálně objevuje rozdělení na Horní a Dolní "Bochow", mající dohromady 26 čísel, podle popisu Čech z roku 1838 měl Horní a Dolní "Wochow" 28 domů s 290 obyvateli, panský dvůr, ovčín, cihelnu a hospodu. Ještě je možné uvést rozdělení půdy ve Vochově z poloviny 18. století (převedeno ze strychů na hektary): Poddaní hospodařili na 227 ha polí, měli 0,35 ha pastvin a z luk sklízeli 300 vozů sena. K panskému dvoru patřilo 152 ha polí, 3 ha lad a luk na 345 vozů sena, svedený rustikál (poddanské pozemky připojené ke dvoru) tvořil 12 ha polí a 10 vozů sena, deputátních polí bylo 4,6 ha. Koncem 18. století zrušil císař Josef II. nevolnictví a revolucí roku 1848 končí definitivně středověká etapa dějin založená na feudálních vztazích. Státní správa je přenesena z panství a statků na nově vzniklé okresy, poddaní se vykupují z roboty, zaniklá na vsích funkce rychtáře a naopak vzniklá obecní samospráva v čele se starostou. Také Vochov se postupně proměňuje; z Červeného mlýna později vzniklá továrna, po roce 1900 je stavebně propojen Horní a Dolní Vochov, ještě později vzniklá nová čtvrť na Dražkách (Draha, Dražky, bývaly obecními pastvinami). Ale to je již jiná kapitola.Závěrem je možné se pokusit o určení polohy původních dvou poplužních dvorů s vladyckými (rytířskými) sídly. Výrazná tradice o nich se ve vsi neudržela a tak lokalizační pomůckou zůstávají pouze archeologické nálezy a mapa stabilního katastru z roku 1839. Tak byly při boření hospodářských objektů usedlosti u Šiků před několika lety nalezeny články několika gotických portálů (přeneseny do čp.8), pocházející s největší pravděpodobností z vochovské tvrze. Byly zde však použity druhotně, jako stavební materiál, který sem mohl být dopraven prakticky odkudkoliv z Vochova. Ve sklepení u Šiků je podle pamětníků zazděná podzemní chodba; bez řádného průzkumu však není možné tuto tradici využít. V roce 1962 byl při boření hospodářských objektů usedlosti u Kaňáků nalezen železný předmět ve tvaru a velikosti bochníku chleba, podélně protknutý otvorem o profilu plochého obdélníku, do nějž kolmo zespodu ústil otvor se závitem. Podle pracovníků muzea šlo o kyvadlo či závaží věžních hodin. Pokud víme, existoval v 17. století orloj na kostelní věži v Touškově, na drobných panských sídlech však něco tak nákladného nebývalo. Tehdejší hodinová závaží a kyvadla také vypadala poněkud jinak. Zdá se, že šlo o předmět, jehož funkci se nepodařilo správně rozeznat a velmi pravděpodobně s panským sídlem nesouvisel. Víme, že ve dvoře s tvrzí bývala krčma. Jako domněnkou lze připustit, že krčma podržela svoji tradiční polohu od středověku až po naše časy. Podle pamětníků stávala v místech dnešní hospody (vystavěné na počátku našeho století) starodávná, ještě z části dřevěná hospoda. Dřevěné stavení najdeme i na mapě z roku 1839, kde jsou dřevěné (tedy spalné) objekty označeny žlutou barvou. Dva zděné domy severně od hospody a velké objekty stodol na západě se půdorysným uspořádáním výrazně odlišují od ostatních poddanských usedlostí. Zeď v parčíku u školy se podle pamětníků dochovala právě z této "panské" stodoly. Zdá se tedy, že jeden z vochovských poplužních dvorů stával právě zde, nad návsí, na temeni ploché výšiny spadající stráněmi k Vochovskému potoku a k řece Mži. Nejvíce indicií, ukazujících na panské sídlo, se soustřeďuje do čp. 8 u Houdků. Při stavebních pracích zde byl nalezen keramický článek klenebního žebra a v hloubce asi 1 m pod zemí, přímo v největší obytné místnosti v rohu usedlosti, režný kachel s motivem Samsona na lvu, užívaný v 15. století. Kachlová kamna a zaklenuté prostory nemívali v této době poddaní, ale vyšší společenská vrstva. Pro jejich nákladnost si je mohli na svých sídlech pořídit jen páni, rytíři, vladykové, popřípadě měšťané. Leccos napovídá i poloha čp. 8, opět na hraně náhorní roviny a pravobřežní stráně Vochovského potoka, protilehlá poloze dvora s krčmou. Na mapě z roku 1839 se však

čp. 8 nijak výrazně půdorysně neodlišuje od ostatních usedlostí. Snad na místě tohoto poplužního dvora vznikly dvě usedlosti, spolu s čp. 8 tvořící skupinu ležící mimo areálu návsi. Mezi těmito usedlostmi a statky na návsi existovala nad pravým břehem potoka panská kovárna. Při pohledu na mapu z roku 1839 se zdá, že poplužní dvůr okolo čp. 8 byl rozdělen mezi poddané dříve, než-li dvůr s krčmou. Pak by ovšem výše uvedené názory na držbu majetku ve Vochově nebyly zcela správné a jako pravděpodobnější verze by se jevilo, že pustý dvůr připomínaný počátkem 16. věku již nebyl obnoven a někdy později jej vrchnost rozdělila mezi poddané. V tom případě by ovšem byl druhý dvůr s tvrzí a krčmou od Křimic odprodán Podmokelským a později by v něm žili příslušníci rodu Štampachů, Prölhoferů a Bohušů z Otěšic jako ve středisku samostatného vochovského statku až do roku 1705. Nedostatek pramenů však nedovoluje v tomto případě zaujmout jednoznačné stanovisko.Středověká historie Vochova není touto statí vyčerpána a uzavřena. Byl zde pouze načrtnut stav poznání historie naší vesnice k roku 1993 a v budoucnu se jistě objeví další fakta, která doplní, zpřesní či opraví toto líčení dějin, založené mnohdy jen na domněnkách a úvahách. V archivech je ještě možné zjistit množství dalších podrobných údajů o středověkém Vochově a také archeologie může ještě mnohé objasnit (například nález raně středověké keramiky v Horním Vochově by potvrdil lokalizaci bývalého Sedlce, za průzkum by stála podzemní chodba).